

3 кумирами

Ульонка

сьогодні для тебе я стану поганим
і навіть ще гіршим ніж був я раніше
карай же мене і виписуй догани
або відлупцюй хоча це уже інше

вже завтра я стану трішечки кращим
та трохи тендітнішим і веселішим
таким як ти любиш тупим й бідолашним
косим на два ока а може косішим

ти будеш мене зневажати й гнобити
колупати пальцем усі мої рани
ти будеш мене не любити й любити
так як ти це добре умієш кохана

так як я цього тепер потребую
сильно боляче гірко спонтанно
та зрештою все це переживу я
щоб знову стати для тебе поганим

стерео

в ваші вуха вперто вривається
мов у землю стиглим корінням дерево
юна Дженіс з небес озивається
тільки святі здатні придумати стерео

кораблик

сонце сипле золото солодких
достиглих паприк
вони прийдуть сьогодні
з останньої гривні
я зліпив маленький кораблик

час застане мене
між полиць закинутих фабрик
десь між них загубився і
мій останній кораблик

антиманіфест

я втомився від мертвого запаху
теплого парфумового смороду
якби вона росла ще замолоду
я завів би собі довгу бороду

хай люди подивляться холодно
я втомився жити дорого
моє тіло розділене порівну
я залишу запеклому ворогу

я не стану кричати протестів
не відчую зневаги чи сорому
вагу втратять усі маніфести
що проступлять у голосі кволому

і якщо навіть пізня година
заховає всі мічені порухи
я то є все та ж людина
це підтвердять друзі і подруги

не знайду я себе у тім місці
де огидні позиви на рвоту
де волосся клеймо металістів
де не рвешся уже до польоту

я би міг прикувати свої руки
і облитись пахучим бензином
та для вас то вистава лиш (суки)
припудрена кофеїном

божі іскри

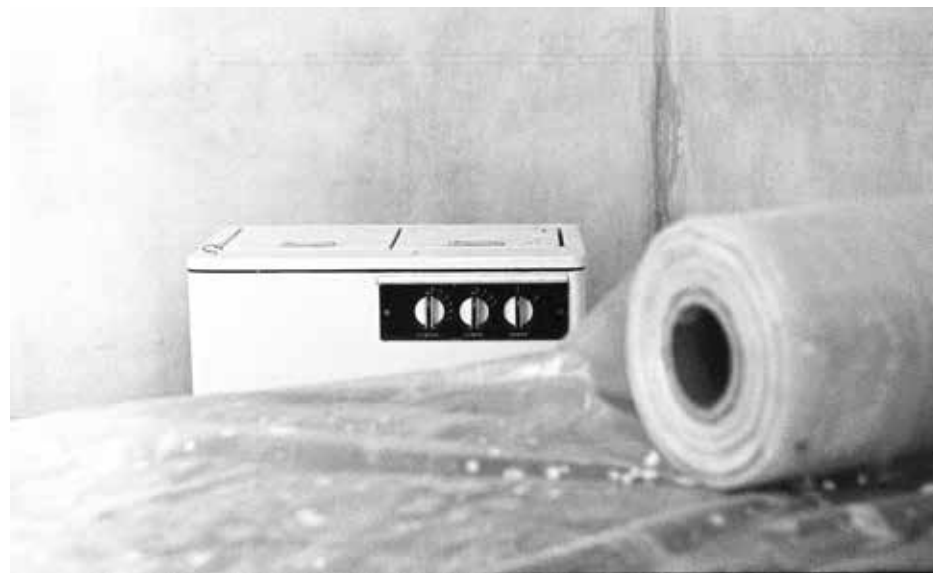
Мізерна кількість твоїх сновидінь
Наштовхують на одне і те ж саме

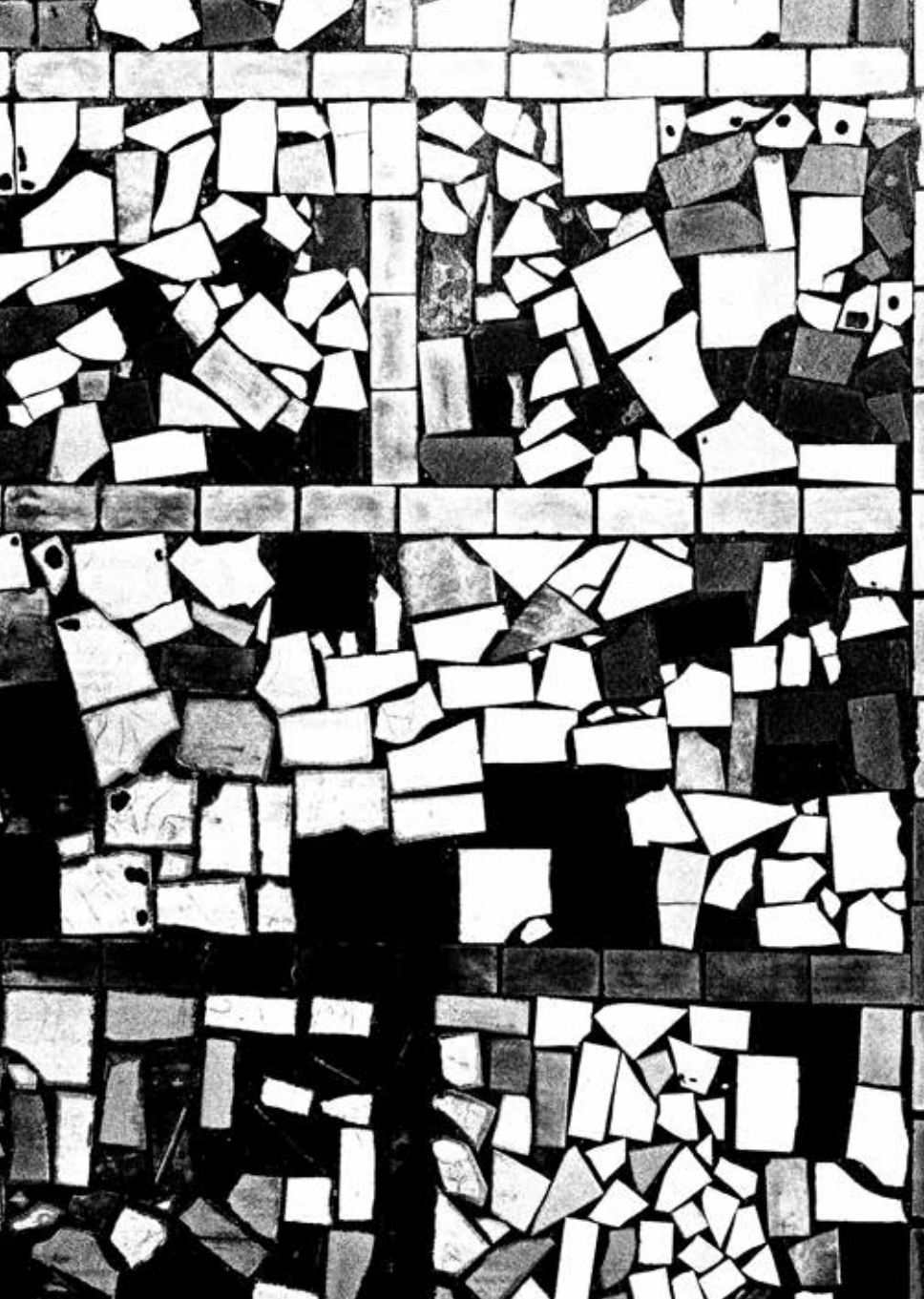
Усі ці візії миршавого Бога
Котрий тримає у долонях
Щось м'яке і тепле
М'яке і тепле
Схоже на овоч або
Внутрішній орган

Ти прокидаєшся в такі ранки
Схвильованим
Приємно схвильованим
Настільки що повітря постійно
Застрагає між вдихом та видихом
А слова робляться тремтливими
та ледве чутними

тоді говорити хочеться до біса багато
але зібрати їх у якесь пристойне речення
зовсім не вдається

та все ж ти хоч трохи але розумієш
усе що в тебе є і все про що ти мрієш
лиш тоді набувають свого сакрального змісту
коли в очах твоїх спалахують усі ці Божі іскри

**Рідкісні хвороби
дерев та людей**

У кольорі полушеного лаку на нігтях
Ховається твоя світобудова
Я хотів відчинити двері
Та ледь торкнувшись їх
Побачив такі ж двері
Усі вони твої

Загорнуті у святковий папір будні
Теплий газ повних легень
Остання нагода помилитися

Тонкими лусочками осипаєшся ти
Прокинувшись по обіді
Щоб дочекатися і побачити
Як перші зорі вдихають
З запахом вина
Похмільні дерева

Пройшовши по колу задивляюся
Як небо починає глибшати
Робиться глибоким і вузьким мов труба

Труба яка переходить у
Сухі губи старого чорношкірого джазмена

Один два три
Один два три

Я чую голос цього чоловіка
Я чую голос неба
Вони однаково хрипкі й вологі
Мов тумани у портах Джерсі

Тепер варто зупинитися
Дерева здається мене помітили

Голодним нам забракне часу на все
Тепер піди і доведи комусь
Що тобі не потрібно і половини
Поки сонце скрапує тобі на пальці
А жінка народжена ним
Усміхається навіть не знаючи твого імені
Сонце буде твоїм телефоном
Буде твоїм власним листоношею
У цьому безслівному листуванні
Аж поки не розсиплеться по землі
Останнім жовтневим листям
Тоді дерева будуть здаватися хворими

Даремно було гадати що світ то черево риби
Надуте таке натягнуте
Якоїсь із прісноводних

Лежить ось так наш світ на березі
Пухне під сонцем
Аж навіть дерева не чують
Як кістки йому відділяються від плоті
Як мухи наповнюють його новим
Власним життям

Чо
Ло
Вік
Вік
Ном
Виходить
В
Безчасся
Не
Вірячи
Собі
До
Ві
Ря
Ючи
Деревам

Міста і містечка

міста/місця

дізнався про своє життя
а саме про те що воно реальне
зовсім випадково підслухавши
розмову старого волоцюги
з його старим псом

той невдаха розповідав своєму
сонному другові якісь байки з
його старого емігрантського життя
хоч вони й були не надто
цікавими але пес все-таки
не дозволяв собі закрити повік
і повністю заснути

мабуть тварини знають про
толерантність тільки як
її можна виразити до тих
хто тебе завжди називає
скотиною – ось про що
думав волоцюга загортаючи
мертвого пса у стару ковдру
щоб йти і йти далі в інші міста/місця

худі безпритульні коти

худі безпритульні коти
сьогодні знову покажуть
тобі шлях до місця
де сьогодні помиратиме пан День
де народжуватимуться демони
чорних кавових вулиць

знову на те ж місце
читати власні вірші
щоб прошепотіти і забути

старі книги як і старі люди
вселяють страх часу
їх сторінки вкриті зморшками
слідами чужих рук
їх піднебіння мають шрами
від чужої слини

а тепер скажи до чого тут ти...

коли вони кволо затискають
в худих
наче паперових долонях
життя
ти продовжуєш мріяти про легку смерть

ветеран вуличних боїв

На цій нудній незрозумілій війні
Він правильний пацан свій у дошку
І свічка горить на пожовклій стіні
Залишаючи плями воску

Говорить про те що не має меж
Добровільно бігає до кіоску
Купує за власні пригощає та все ж
Викликає у всіх підозру

Говорити можна про будь-що так є
Головне розібратися з власним акцентом
Й душа повільно мов рибина гниє
І ростуть мов бур'ян проценти

Він тут свій і напрочуд добре тримається
Ділячи випивку наганяючи страху
І якщо так і буде якщо не обламається
І доп'є своє пиво одним тільки махом

Ми підемо за ним і до біса усе
І до біса життя за яке ще тримаємось
Він мав відсидку вогнепальні і ножове
А ми насправді тут тільки ховаємось

Коли він вже приховував зброю й вино
Ми харчувалися лише куривом й пепсі
Не здогадуючись про оту війну
На якій він мав би померти

Його зелений спортивний костюм
Мов френч старий і потертий
В очах осідає спокій і сум
І шкіра суха мов фронтові конверти

І фікси блищать і наколки мовчать
Хоч здатні сказати дуже багато
І сонце ховаючись в футбольних м'ячах
Розтікається в ньому немов опіати

Що ж нам тепер залишається йти
Вірити йому і вірити в нього
Закладаючи тепер у свої роти
Правильні цигарки і правильну мову

І сніг спадатиме просто з небес
На наші худі підліткові плечі
І злість ростиме в нас мов овес
Густа і червона мов кетчуп

Гід по генделиках і долях

Бувало, сидиш, підперши голову, жуєш варення, елегантно розстелене по шматку батона, милуєшся повзанням сонечок, чи то пак, бедриків по табуретці та слухаєш... У приступі нудьги й немотивованого насилля чавиш кількох комашок, поки твій співрозмовник захлинається від захвату, розказуючи, як же класно він завтра гулятиме чи вже погуляв по умовному... ну нехай Львові. А ти все чавиш і нудишся. Бо знаєш, про що буде наступний абзац... Поблажливо й розуміюче киваєш і думаєш: «Коли ж ти вже, бляха, заткнешся?»

За останній рік ти вже тричі їздив до Львова й удосталь потоптав ті ж самі локації. Ти вже ніколи не відчуєш того кайфу. Хоча б тому, що він вже не новий. І все, що лишається, – дико й нестримно заздрити білою і жодною іншою заздрістю тим емоціям, тому ентузіазму.

Бувало таке? Ні? Тоді робимо так: закриваєш цю книгу, даєш її комусь із друзів (чи запускаєш по бук-кросингу, твоя

справа. Тільки контакти не забудь), а потім сідаєш поміж бедриків (варення не забудь!) і вислуховуєш усе, що скажуть добрі люди.

Ця післямова пишеться на зворотньому боці Віталькиних рукописів. «Колатералі» ще тільки збираються побачити цей світ, а я вже відчуваю оцю поблажливозаздрість до кожного, хто триматиме її в руках.

Бо я вже зачекінився у новому вимірі. Бо вже походив вулицями й полежав у ліжках. Бо вже послухав старі платівки та поносив старі сандалі. Бо вже посидів (та й посивів) на осінній бруківці, підперезаній трамвайними коліями та поприслухався до дерев, що ростуть там густими лісами. Бо вже посмакував шоколадкою та повибльовував до брудного рукомийника всю випиту за життя каву. Бо вже сьорбнув вина й подудлив пива у численних мордовнях... А у когось це все ще попереду!

Спочатку було важко й навіть трохи моторошно від тієї відвертості й пронизливості. Та в процесі вештання Рибковим світом починаєш розуміти, чого він чекає від тебе. Довірся автору і він поведе тебе такими закапелками...

О, так! Віталік обожноє водити екскурсії. Генделиками у житті реальному та долями в житті мистецькому. Він із легкістю описує майбутнє як не дуже наївної дівчинки, так і не дуже закоханої пари. Не боїться зазирати ні до жебрацького минулого, ні до власної душі. А все побачене, підмічене й напророчене записує. У стовпчик. Та ще й так, щоб рядки закінчувались однаковими літерами.

«Колатералі» – це той самий путівник долями/життями/душами. Озброївшись ним, ти побачиш з нового боку не тільки автора, а й Місто, його типових і не дуже типових персонажів, їх почуття, дерева та їх почуття теж. Загубитись у цьому химерному хитро-сплетінні з таким гідом неможливо. Хоч як би цього й хотілося.

Андрій Гуменчук

Нащо ця книжка?

І взагалі, хто такий Віталій Рибко?

Попри давнє наше знайомство і близьку дружбу (в таких ситуаціях тяжко обійтися без довгих розповідей і описів ситуацій), я для себе зміг сформулювати коротку відповідь: це людина, яка своєю творчістю дивує.

Колись давно до моїх рук попав віталіків записник із майже всіма написаними тоді віршами. Їх було багато, написані були легко, влучно і з упізнаваним балансуванням на межі між фестивальною екстазністю і меланхолійністю українського міста. Я читав і все думав про те, що сам так ніколи не зможу, і не розумів — як так, ми ж читаємо одні й ті самі книжки! (Впевнений: деякі впливи, сліди яких пробиваються тут і там, уважний читач розпізнає неозброєним оком.)

Потім були різні спільні читання з більшою чи меншою кількістю присутніх (і кріпленого вина), деякі тексти обросли своїми легендами, а деякі з легенд народилися. Як, наприклад, перший вірш цієї книжки — монолог до визнаної вершини

кіч-арту, дівчинки на обгортці шоколадки «Оленка». (Власне, починати з нього, як на мене — це вдалий крок, збірки віршів і альбоми музичних записів мають відкриватися хітами.)

І от тепер я для себе відкриваю купу нових віршів, які знов мене дивують. Все такі ж добрі римовані речі, які хоч зараз клади на музику. Тонкі верлібри, в яких навіть запах присутній. І навіть одна (незакінчена?) поема. І таке ж незакінчене враження часом складається від усеї книжки — бо яке ж може бути закінчення в дебютної роботи, котра з'являється з простої необхідності зібрати докупи все і підготувати для себе тверду основу?

Але це не єдина відповідь на перше питання. І хоч кожен читач сам для себе вирішує і дає оцінки, я переконаний: будь-яке мистецтво народжується з потреби дивуватися і ділитися подивом.

Ігор Ходжанізов

ЗМІСТ

З кумирами

Ульонка	5
стерео	6
кораблик	7
антиманіфест	8
Дафуні	10
щось	11
я народився від лелеки	12
за кроком буде	14
«завтра прийде зима...»	16
у прохолоді самотніх ліжок	18
персонал Джізес	20
послідовності.	22
буфетниця.	23
Дженіс	24
божі іскри	26
обід.	28
лист до Еліс.	29
love cats	30
йокооно	31
була розмова	32
контроль (спомин).	35

ода металевій гривні	36
вони (історія що триває)	38

Рідкісні хвороби дерев та людей

«У кольорі полущеного лаку на нігтях...»	53
«Пройшовши по колу задивляюся...»	54
«Голодним нам забракне часу...»	55
«Ніби німби...»	56
«Вузькі двері...»	57
«Я щодня дивлюся на дерева...»	58
«Дорікнути можна будь-чим...»	59
«Я ходив просити до дерев пробачення...»	60
«Вони живуть в горах...»	61
«Ми будемо молитися за усіх...»	62
«Усі ці різдвяні вогні...»	63
«Чоловік який бореться...»	64
«Вода стає солодкою...»	65
«І вода стане вологою...»	66
«Мерзлякувато трусячись...»	67
«Даремно було гадати...»	68

Королева бджіл

королева бджіл	73
стара	74
«Я знаю якою маленькою...»	76
«Дитинко ці змілілі шляхи...»	77
«Вона попрощалась зі своєю сім'єю...»	78
«Ти кажеш у всьому винні пробки...»	80
«Серед нічних голосів...»	82
«То байдуже що я зараз під мухою...»	83
«Хочу говорити з тобою...»	84
«Спробуй передати тишу письмом...»	86
«Дівчинка розказує правду деревам...»	87
«Не варто шукати власні сліди...»	88
«Усі ті міста в яких залишаєшся...»	89
«Кохався ти так віддано...»	90
«Ти молишся ранкові цьому похмурому...»	92
«Вона не почне цікавитись світом...»	93
«Цей її берет мов стигла паприка...»	94
«Між тим що ми вигадуємо...»	96
«Ігноруючи всі свої трабли й містейки...»	97
«Дівчинко я бачу ти знаєш різницю...»	98
«нігті так швидко ростуть...»	100
«коли останні нічні подорожні...»	101
«і вже тоді прийшов той час...»	102

«поб'ю об підлогу усі філіжанки...»	104
«Ти повна собою повна цього світу...» . .	105
«Набравши зимної води у ванну...»	106
червона.	108
«Золото в неї витікає із пучок...»	110
«Інколи варто лише...»	111
«цей світ про який ти насправді...»	112
«хороша дівчинка...»	114

Міста і містечка

міста/місця	118
худі безпритульні коти.	119
соц.адапт	120
«підійми свій погляд...»	122
він/вона (прощання)	123
колатералі	124
я прийшов.	126
«а от і день...»	128
«застигли пальці мов порожні колби...» .	129
«думки розсію по землі...»	130
«не йди бо то лише сліди...»	131
«збуваються прогнози...»	132
«за усі не видані тобі...»	133

«пістолет кобура...»	134
«Сірий сухий серпневий пил...»	136
ми маємо...	137
«перші дні коли осінні зливи...»	138
«Сьогодні вкотре піде дощ...»	139
сандалі блюз	140
«Розбиті черевики...»	142
«Містечкові історії кохання...»	143
«Ну от твоя тонка арафатка...»	144
«Я напевно знаю що Господь...»	145
«Живі кольорові спіднички...»	146
«В цій країні сезонних дефолтів...»	148
«Віддаєш майбутнє своє на милість...» . .	150
«Все замішано на канонах...»	152
«Жовтий катамаран...»	153
«Цей ранок почався тобою...»	154
«Це сонце тепер довіку нас буде гріти...» .	156
«Щоб розпочати цей день...»	157
«Він твердо заявив усім я – збоченець...» .	158
«Я теж хотів як оці поляки завжди...» . .	162
ветеран вуличних боїв.	164
Гід по генделиках і долях	167
Нащо ця книжка?	170